

quâ constat. Tòti homini hanc potentiam tribui, patet ex
tritis istis & nemini non notis loquelis, quibus dicitur:
*hominem habere voluntatem, esse volitivum, velle & appetere bo-
num &c.* Cùm autem homo constet ex animâ rationali, ut
formâ specificâ, & corpore organicô, ut materiâ; omneque,
quod ipsi tribuitur, ex hisce principiis (vel alterutrô, vel u-
trôque) ut causis soleat deduci: etiam hujus appetitus cau-
sam in hominis substantialibus dari oportet. Quam qui-
dem unanimi ore vulgò adsignant animam rationalem, cui
cum spiritibus hoc commune est, quod sit intellectiva ac vo-
litiva. Adeoque sic, quod homo volitivus est, est ob animam
rationalem, quâ præditus est.

THES. XIV.

Ubi tamen notandum discrimen inter hunc appeti-
tum, qui dicitur potentia animæ rationalis, & potentias a-
nimarum materialium. Per has scilicet quæ fit actio, fit non
modò in organô corporeô, sed & dependenter ab eô; ut hîc
moti complures dixerint, *eas esse totius compositi potentias, non
solius animæ.* At verò anima rationalis, sicut immaterialis
est, & ab omni materiæ commercio liberâ, ita ejus hæ po-
tentia sunt primò & immediatè; homini autem (toti com-
posito) tribuuntur ut ultimò denominato, sive ii, in quo
cum anima sunt quoque potentia. Quò spectat, quod verè
quidem & rectè dicatur, *animam sapere, cognoscere, intelligere,
contemplari & velle;* non autem *animam irasci vel timere.* De
quibus videatur Philosophus *I. de anim. t. 64. 66. & Lib. III.
t. I.*

THES. XV.

Porro quartò ponimus quoque hoc: *Esse concedendum
huic facultati hominis objectum, circa quod versetur.* Si enim
unicuique facultati ac potentia certum correspondet obje-
ctum, uti patet ex inductione, etiam illi aliquod adsignan-
dum est, aut danda sufficiens ratio, cur ea inter cœteras po-
tentias omnes sola objecto debeat carere? Interim pro no-
bis illud est, quod (ipsâ etiam appellatione clarè monente)
omnis appetitus sit alicujus. Quod si jam verum, verum erit